

Lieta C-697/20

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Datums, kurā lūgums reģistrēts Tiesā:

2020. gada 21. decembris

Iesniedzējtiesa:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 22. jūlijs

Prasītāja:

W.G.

Atbildētājs:

Dyrektor Izby Skarbowej w L.

Pamatlietas priekšmets

Tādas iespējas izslēgšana, kas ļauj par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecisku darbību lauksaimniecības uzņēmumā, izmantojot mantu, kas ietilpst laulāto kopīpašumā; vienotas likmes lauksaimnieka un lauksaimnieka, kam piemēro parasto PVN režīmu, statuss.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un tiesiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija; LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp., ar grozījumiem) noteikumi, it īpaši tās 9., 295. un 296. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāda valsts prakse, kura izveidota, pamatojoties uz 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* [Likuma par preču un

pakalpojumu nodokli] (*Dz. U.*, 2011. gads, Nr. 177, 1054. pozīcija, ar grozījumiem) 15. panta 4. un 5. punktu, un liedz iespēju par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecības darbību lauksaimniecības uzņēmumā, izmantojot mantu, kura ietilpst laulāto kopīpašumā?

2. Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka saskaņā ar valsts praksi viena laulātā izvēle aplikt ar nodokli viņa saimniecisko darbību, piemērojot parasto PVN režīmu, nozīmē, ka otrs laulātais zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu?

3. Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, ir nozīme tam, ka ir iespējams skaidri nošķirt īpašumu, ko saimnieciskās darbības vajadzībām katrs no laulātajiem izmanto patstāvīgi un neatkarīgi?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, ar grozījumiem (turpmāk tekstā – “Direktīva 2006/112”): 9., 295., 296. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* [Likums par preču un pakalpojumu nodokli] (*Dz. U.*, 2011. gads, Nr. 177, 1054. pozīcija, ar grozījumiem; turpmāk – “PVN likums”):

2. pants

Ikreiz, kad turpmākajos noteikumos runa ir par:

[..]

15) “lauksaimniecisku darbību” – tā ir saprotama kā augkopība un dzīvnieku audzēšana, ieskaitot [..] rūpniecisku dzīvnieku audzēšanu vai dzīvnieku audzētavas, kaujamo un dējēju mājputnu audzētavas, perētavas, [..], kā arī lauksaimniecisku pakalpojumu sniegšanu;

16) “lauksaimniecības uzņēmumu” – tas ir saprotams kā lauksaimniecības uzņēmums lauksaimniecības nodokļu tiesību aktu izpratnē;

[..]

21) “lauksaimnieciskiem pakalpojumiem” – tie ir saprotami kā:

a) pakalpojumi, kas saistīti ar lauksaimniecību, kā arī dzīvnieku audzēšanu [..],

15. pants

1. Nodokļa maksātāji ir juridiskas personas, organizatoriskās vienības bez juridiskās personas statusa un fiziskas personas, kas patstāvīgi veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

[..]

4. Fiziskas personas, kas nodarbojas tikai ar lauksaimniecību, mežsaimniecību vai zivsaimniecību, ir uzskatāmas par nodokļa maksātājiem, ja tās ir iesniegušas 96. panta 1. punktā minēto reģistrācijas pieteikumu.

5. 4. punkta noteikumi ir *mutatis mutandis* piemērojami fiziskām personām, kas nodarbojas tikai ar lauksaimniecību apstākļos, kuri nav minēti 4. punktā.

43. pants

1. No nodokļa atbrīvo:

[..]

3) vienotas likmes lauksaimnieka veiktas ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības piegādes un vienotas likmes lauksaimnieka sniegtus lauksaimnieciskus pakalpojumus;

96. pants

1. 15. pantā minētajām personām pirms 5. pantā minētā pirmā darījuma veikšanas dienas ir jāiesniedz reģistrācijas pieteikums nodokļu administrācijas direktoram, ievērojot šī panta 3. punkta noteikumus.

2. Attiecībā uz 15. panta 4. un 5. punktā minētajām fiziskajām personām, reģistrācijas pieteikumu var iesniegt tikai viena no personām, kurai tiks izrakstīti rēķini, iegādājoties preces un pakalpojumus, un kura izraksta rēķinus par lauksaimniecības ražojumu pārdošanu.

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un procesa izklāsts

- 1 2011. gadā prasītāja nodarbojās ar īpašo veidu lauksaimniecisko ražošanu, proti, kaujamo cāļu audzēšanu, izmantojot 2 kūtis no 6 kūtīm, ko viņa bija iegādājusies kopā ar vīru, kurš atlikušajās 4 kūtīs veica īpašo veidu lauksaimniecisko ražošanu tajā pašā jomā. 2010. gada 31. decembrī prasītāja iesniedza pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) maksātāja reģistrācijas pieteikumu, atsakoties no atbrīvojuma no nodokļa, sākot ar 2011. gada 1. janvāri, un izvēlējās ikmēneša taksācijas periodu, turpretī viņas vīrs turpināja izmantot atbrīvojumu kā vienotas likmes lauksaimnieks.
- 2 Prasītāja iesniedza VAT-7 deklarācijas precizējumus par laikposmu no 2011. gada janvāra līdz decembrim; pirmās instances iestāde šo deklarāciju atzina par pareizu,

jo tajā tika ņemti vērā ieņēmumi un maksājumi, kas attiecas uz visu lauksaimniecības uzņēmumu.

- 3 2016. gada 29. augustā prasītāja iesniedza nākamās PVN deklarācijas precizējumus par laikposmu no 2011. gada janvāra līdz decembrim, pievienojot lūgumu apstiprināt PVN pārmaksu par šādiem taksācijas periodiem: 2011. gada februāris, aprīlis, jūnijs, augusts, oktobris un novembris.
- 4 Pirmās instances nodokļu iestāde ar 2016. gada 26. oktobra lēmumu uzskatīja, ka PVN deklarāciju precizējumi, ko puse bija iepriekš iesniegusi par laikposmu no 2011. gada janvāra līdz decembrim, ir pareizi, bet atteicās atzīt prasītājas lūgumu apstiprināt PVN pārmaksu par atsevišķiem 2011. gada mēnešiem.
- 5 Izskatot pārsūdzību, pārsūdzības iestāde uzskatīja, ka ir noilgušas saistības par taksācijas periodu no 2011. gada janvāra līdz novembrim, tomēr pārējā daļā tā uzskatīja, ka iestādes tiesības pārbaudīt pārmaksāto nodokli nav noilgušas. Tādēļ ar 2017. gada 28. februāra lēmumu pārsūdzības iestāde atcēla pirmās instances iestādes 2016. gada 26. oktobra lēmumu attiecībā uz pārmaksāta PVN priekšnodokļa apmēra noteikšanu atskaitīšanai nākamajos taksācijas periodos (2011. gada janvāris, marts, maijs, jūlijs, septembris un decembris), kā arī PVN saistību apmēru (2011. gada februāris, aprīlis, jūnijs, augusts, oktobris un novembris) un šajā daļā tā izbeidza procedūru, bet pārējā daļā par atteikumu apstiprināt PVN pārmaksu par atsevišķiem 2011. gada mēnešiem, tā atstāja spēkā pirmās instances iestādes lēmumu.
- 6 Pārsūdzības iestāde uzskata, ka nav strīda par to, ka uz laulāto likumiskajā kopīpašumā esošā zemes gabala atrodas 6 ēkas (kūtis), kurās abi laulātie veica īpašos lauksaimnieciskās ražošanas veidus – kaujamo cāļu audzēšanu (2 ēkās prasītāja veica šo saimniecisko darbību atsevišķi, bet pārējās 4 ēkās to veica viņas vīrs).
- 7 Pārsūdzības iestāde norādīja, ka prasītāja ir iesniegusi reģistrācijas pieteikumu un ir aktīva PVN maksātāja saistībā ar savu lauksaimniecisko darbību un tā maksā nodokli parastajā režīmā. Tieši viņai ir PVN maksātājas statuss saistībā ar lauksaimniecisku darbību lauksaimniecības uzņēmumā, kurš ir laulāto kopīpašumā. Tādēļ iestāde uzskatīja, ka tas, ka prasītāja iesniedza PVN likuma 96. panta 1. punktā norādīto reģistrācijas pieteikumu rada sekas arī prasītājas vīram, kurš tādējādi zaudēja vienotas likmes lauksaimnieka statusu.
- 8 Prasītāja iesniedza sūdzību pirmās instances tiesā, tomēr šī tiesa šo prasību noraidīja, uzskatot, ka, ja lauksaimniecības uzņēmums pieder vairākām personām, tikai viena persona var būt PVN maksātāja. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad, pamatojoties uz likumisko laulāto kopīgas mantas režīmu, laulātie veic tika tāda paša veida lauksaimniecisko darbību, kā tas ir šajā gadījumā, jo 6 kūtis veido laulāto kopīpašumu. Tiesa norādīja, ka, tā kā prasītāja ir iesniegusi reģistrācijas pieteikumu, sakot ar 2011. gada 1. janvāri, tad tā ir aktīva PVN maksātāja saistībā ar savu lauksaimniecisko darbību un tā maksā nodokli parastajā režīmā.

- 9 Prasītāja šai tiesas nostājai nepiekrita un iesniedza kasācijas sūdzību.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 10 Galvenais jautājums ir par to, vai – PVN kontekstā – situācijā, kad katrs no laulātajiem deklarē, ka viņš veic atsevišķu darbību, kura saistīta ar īpašo lauksaimniecības ražošanas veidu (kaujamo vistu audzēšanu) tādā lauksaimniecības uzņēmumā, kas ietilpst laulāto kopīpašumā, tas, ka viens no laulātajiem iesniedz aktīva PVN maksātāja reģistrācijas pieteikumu, rada sekas otrajam laulātajam, kurš ir deklarējis, ka ir vienotas likmes nodokļa maksātājs.
- 11 Prasītāja uzskata, ka reģistrācijas pieteikums attiecās tikai uz viņu un viņu nevar uzskatīt par PVN likuma 15. panta 4. punktā norādīto nodokļa maksātāju. Līdz ar to viņas vīrs nevarēja zaudēt vienotas likmes lauksaimnieka statusu un, patstāvīgi vadot komerciālu lauksaimniecības uzņēmumu, viņš izmanto PVN likuma 43. panta 1. punkta 3. apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu no nodokļa.
- 12 Ņemot vērā PVN likuma 15. panta 1. un 2. punktu, kā arī Direktīvas 2006/112 9. pantu, lai personu varētu uzskatīt par PVN maksātāju, ir jākonstatē, ka šī persona savu saimniecisko darbību veic patstāvīgi. Šo tiesību normu formulējums, aplūkojot tās atsevišķi no PVN likuma 15. panta 4. un 5. punktā noteiktā, pieļauj divu atsevišķu nodokļa maksātāju darbību vienā lauksaimniecības uzņēmumā, ja viņi savu darbību veic patstāvīgi, neraugoties uz to, ka tā tiek veikta lauksaimniecības uzņēmumā.
- 13 Tomēr saskaņā ar valsts judikatūru, ja runa ir par 15. panta 4. un 5. punktā minētajām fiziskajām personām, reģistrācijas pieteikumu var iesniegt tikai viena no personām, kurai tiks izrakstīti rēķini, iegādājoties preces un pakalpojumus, un kas izraksta rēķinus par lauksaimniecības ražojumu pārdošanu. Tiek pieņemts, ka šis tiesiskais regulējums paredz īpašu principu nodokļa maksātāja formālajam statusam attiecībā uz ģimenes, vai precīzāk vairāku personu lauksaimniecības uzņēmumiem. Lai vienkāršotu noteikumus par nodokļu norēķiniem, kurus izmanto šī personu grupa, likumdevējs ir noteicis principu, ka nodokļa maksātājs ir tikai tā fiziskā persona, kas ir iesniegusi pieprasīto reģistrācijas pieteikumu.
- 14 Tā rezultātā PVN likuma 15. panta 4. un 5. punktā ietvertais noregulējums praksē liek pret lauksaimniecības uzņēmumiem attiekties īpašā veidā, proti, kā pret īpašumu, kurš var būt attiecināms tikai uz vienu PVN maksātāju.
- 15 Otrais jautājums ir saistīts ar iesniedzējtiesas praksi, saskaņā ar kuru viena lauksaimniecības uzņēmuma ietvaros nedrīkst tikt apvienoti divi statusi, proti, PVN maksātājs, kas ir atbrīvots no nodokļa kā vienotas likmes lauksaimnieks (kuram nav pienākuma iesniegt deklarācijas par PVN uzskaiti vai arī izsniegt rēķinus) un aktīvs PVN maksātājs attiecībā uz pārējo lauksaimniecisko darbību, proti, lauksaimniecisku pakalpojumu sniegšanu. Atteikšanās no atbrīvojuma, kas piešķirts ar PVN likuma 43. panta 1. punkta 3. apakšpunktu, var tikt attiecināta tika uz tā kopumu, jo vai nu visa vienotas likmes lauksaimnieka lauksaimnieciskā

darbība ir atbrīvota no nodokļa, vai arī nav atbrīvota neviena no šīs darbības daļām. Vienotas likmes lauksaimnieks var būt aktīvs PVN maksātājs attiecībā uz pārējo savu darbību, bet tikai tad, kad šī pārējā darbības daļa nav vienotas lauksaimniecības ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības piegāde un lauksaimniecisku pakalpojumu sniegšana.

- 16 Savukārt trešais jautājums ir saistīts ar to, ka procedūras laikā prasītāja atsaucās un patstāvīguma un neatkarības kritērijiem. Tā cita starpā norādīja, ka viņai un viņas vīram ir atvērti atsevišķi bankas konti savu audzētavu vajadzībām. Ar līdzekļiem, kas paredzēti audzētavām, viņi rīkojas atsevišķi. Lauļātie ienākuma nodokli maksā atsevišķi, izmantojot īpašo lauksaimniecības ražošanas veidu režīmu. Šādos apstākļos ir skaidrs, ka katra audzētava ir finansiāli, ekonomiski un organizatoriski autonoma.
- 17 Iesniedzējtiesas ieskatā rodas jautājums, vai tas, ka laulātie, kuri veic atsevišķas lauksaimnieciskas darbības kopējā lauksaimniecības uzņēmumā, atsakās no vienotas likmes režīma, rada sekas otrajam laulātajam.
- 18 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Direktīvā 2006/112 nav paredzēta tāda tiesību norma, kura ļautu tieši ieviest tādu tiesisko regulējumu, kas ietverts valsts PVN likuma 15. panta un 4. un 5. punktā, kas liek īpašā veidā attiekties pret lauksaimniecības uzņēmumu.
- 19 Direktīvas 2006/112 9. pantā nav ietverts automātisks pamats tam, lai dalībvalsts noteiktu tādus noteikumus, ar kuriem tiek izslēgta PVN maksātāja statusa piešķiršana atsevišķiem lauksaimniecības uzņēmuma dalībniekiem saistībā ar veikto lauksaimniecisko darbību.
- 20 Iesniedzējtiesa uzskata, ka PVN likuma 15. panta 4. un 5. punktu nevar uzskatīt par Direktīvas 2006/112 11. panta transponēšanas elementu. Šajā tiesību normā ir paredzēta iespēja dalībvalstij par vienu nodokļa maksātāju uzskatīt personas, kas ir formāli neatkarīgas, bet ir cieši saistītas cita ar citu finansiālām, saimnieciskām un organizatoriskām saitēm. Tomēr šāds tiesiskais regulējums var tikt ieviests, iepriekš apspriežoties ar PVN komiteju. Polija šādu apspriešanos nekad nav veikusi.
- 21 Šķiet, ka Direktīvā 2006/112 ietvertie noteikumi neļauj izslēgt konkrētas personas saimnieciskās darbības patstāvīgu raksturu tikai tāpēc, ka tā ir lauksaimnieciskā darbība. Protams, ja tiek konstatēts, ka lauksaimniecības uzņēmuma dalībnieks neveic saimniecisko darbību patstāvīgi, bet ir tikai šīs saimnieciskās darbības veicēja “darbinieks”, tad viņa nepatiesi deklarētā pārdošana ir jāattiecina uz “faktisko” nodokļa maksātāju. Tomēr šis jautājums ir saistīts ar pierādīšanas pienākumu un uz to nevajadzētu attiecināt materiālo tiesību normas, turklāt tas ir jāvērtē, ņemot vērā konkrētas lietas apstākļus.
- 22 No otras puses, nostājai, ka ģimenes, vai precīzāk vairāku personu lauksaimniecības uzņēmumos, nodokļa maksātājs ir tikai tā fiziskā persona, kas ir iesniegusi nepieciešamo reģistrācijas pieteikumu, ir praktisks pamatojums. No tā

izrietošo seku attiecībā uz to aplikšanu ar nodokli mērķis ir iepriekš pastāvošās nelikumīgās situācijas labošana un tādas situācijas atjaunošana, kāda būtu bijusi, ja nebūtu notikusi ļaunprātīga rīcība.

- 23 Ļaunprātīga izmantošana var būt saistīta, piemēram, ar lauksaimniecības uzņēmuma sadalīšanu vairākās vienībās ar mērķi izmantot tādu īpašo nodokļu režīmu kā vienotas nodokļa likmes režīma piemērošana vienam no laulātajiem, vienlaikus ļaujot otram laulātajam atskaitīt priekšnodokli.
- 24 Šķiet, ka šādu ļaunprātīgu izmantošanu novērš PVN likumā ietvertais tiesiskais regulējums. Saskaņā ar minēto likumu lauksaimnieks, kas ir PVN maksātājs, ir persona, kas veic īpašu saimniecisko darbību, proti, lauksaimniecisku darbību lauksaimniecības uzņēmumā, un tās ietvaros tas ir gan ražotājs, gan pakalpojumu sniedzējs trešajām personām. Tādējādi tam ir nodoms veikt šādu saimniecisko darbību, vēloties ražot un pārdot lauksaimnieciskus ražojumus vai sniegt lauksaimnieciskus pakalpojumus citām personām. Tādējādi lauksaimnieka darbība atšķiras no PVN likuma 15. panta 2. punktā norādītās ražotāja, tirgotāja un pakalpojumu sniedzēja darbības, kā arī lietu vai nemateriālā īpašuma ilgstošas izmantošanas peļņas gūšanas nolūkos.
- 25 Nodokļa maksātājs, kas veic lauksaimniecisku darbību (PVN likuma 2. panta 15) punkts) vai sniedz lauksaimnieciskus pakalpojumus (PVN likuma 2. panta 21) punkts) nevar kumulatīvi piemērot divus statusus – PVN maksātāja statusu, kas ir atbrīvots no nodokļa attiecībā uz ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības pārdošanu, un vienlaikus aktīva PVN maksātāja statusu. Vienotas likmes lauksaimniekam ir tiesības atgūt vienotas likmes nodokli par lauksaimnieciskai ražošanai nepieciešamo līdzekļu iegādi, ko apliek ar šo nodokli PVN likuma 115. pantā un turpmākajos pantos noteiktajā režīmā. Šis noteikums paredz, ka vienotas likmes lauksaimniekam, kurš ir atbrīvots no nodokļa saskaņā ar PVN likuma 43. panta 1. punkta 3. apakšpunktu, nav tiesību atskaitīt no maksājamā nodokļa summas priekšnodokļa summu atbilstoši PVN likuma 86. panta 1. punktā paredzētajam parastajam režīmam. Šis princips ir izteikts Direktīvas 2006/112 302. pantā. Jāpiebilst, ka atsakoties no atbrīvojuma no nodokļa un pārejot uz parasto režīmu, vienotas likmes lauksaimnieks var “atgūt” priekšnodokli, kas samaksāts par lauksaimniecības ražošanai nepieciešamo līdzekļu iegādi, iesniedzot deklarācijas precizējumu, pamatojoties uz PVN likuma 91. panta 7. un 7.a punktu kopsakarā ar šā panta 2. punktu.
- 26 Iepriekš minētajam aizliegumam vienā lauksaimniecības uzņēmumā apvienot vienotas likmes lauksaimnieka un lauksaimnieka, kam piemēro nodokli parastajā režīmā, statusu ir ierobežots tvērums. No nodokļa atbrīvo un tādējādi vienotas likmes nodokļa režīmu piemēro vienotas likmes lauksaimnieka veiktas ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības piegādei un vienotas likmes lauksaimnieka sniegtiem lauksaimnieciskiem pakalpojumiem, savukārt citu pakalpojumu sniegšanai piemēro parasto PVN uzlikšanas režīmu. Tas, ka konkrēta persona ir lauksaimnieks, pats par sevi tai neļauj pretendēt uz ekskluzīvu vienotas likmes režīma piemērošanu neatkarīgi no tās veiktās darbības. Šis režīms

attiecas tikai uz tādiem darījumiem, kuri izpaužas kā “lauksaimnieka veiktas ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības piegāde un vienotas likmes lauksaimnieka sniegti lauksaimnieciski pakalpojumi”. Turklāt runa ir par tādiem pakalpojumiem, kurus vienotas likmes lauksaimnieks var sniegt ar darbaspēku un ierīcēm, kas parasti ir pieejamas viņa vadītajā lauksaimniecības uzņēmumā.

- 27 Šķiet, ka iepriekš minētais nodokļu uzlikšanas režīms ir saskaņots, kā arī ne tikai aizsargā pret nodokļu tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, bet tas arī īsteno Direktīvā 2006/112 paredzēto vienotas likmes režīma lauksaimniekiem ieviešanu, proti, mērķi vienkāršot administratīvās procedūras konkrētiem lauksaimniekiem, kas ir jāsaskaņo ar mērķi kompensēt PVN, kuru attiecīgie lauksaimnieki ir samaksājuši kā priekšnodokli, iegādājoties preces viņu savas darbības vajadzībām (šajā nozīmē skat. Tiesas spriedumus: 2012. gada 8. marts, *Komisija/Portugāle*, C-524/10, EU:C:2012:129, 50. punkts; kā arī 2016. gada 12. oktobris, *Nigl u.c.*, C-340/15, EU:C:2016:764, 38. punkts).
- 28 Tiesas judikatūra vairākkārt ir ticis uzsvērts, ka vienotās likmes režīms lauksaimniekiem ir atkāpes režīms, kas ir izņēmums no Direktīvas 2006/112 vispārīgā režīma un kas tādēļ ir piemērojams tikai, ciktāl tas nepieciešams tā mērķa sasniegšanai (spriedumi, 2004. gada 15. jūlijs, *Harbs*, C-321/02, EU:C:2004:447, 27. punkts; 2012. gada 8. marts, *Komisija/Portugāle*, C-524/10, EU:C:2012:129, 49. punkts, un 2016. gada 12. oktobris, *Nigl u.c.*, C-340/15, EU:C:2016:764, 37. punkts).
- 29 Iesniedzējtiesa ieskatā, šķiet ir iespējams uzskatīt, ka tādas valsts prakses ieviešana, kas nepieļauj par atsevišķiem PVN maksātājiem uzskatīt katru no laulātājiem, kuri lauksaimniecības uzņēmumā veic lauksaimniecisku darbību, izmantojot mantu, kas ietilpst laulāto kopīpašumā, ir vērsta uz to, lai novērstu PVN ļaunprātīgu izmantošanu. Šajā kontekstā apstrīdētās valsts tiesību normas ir līdzeklis, kā novērst iespējamu PVN ļaunprātīgu izmantošanu, ieviešot vienotu nodokļu režīmu konkrētam lauksaimniecības uzņēmumam neatkarīgi no tā, cik personu, kas ir PVN maksātāji, veic lauksaimniecisku darbību šajā uzņēmumā.